

גליון א'

דע

//

סדרת
גליונות להעמקת
המודעות לסכנות
הטכנולוגיה

//

יו"ל ע"י
קהילת קרן אור בארה"ק
לקראת שבת טהרנו תצוה
תשפ"ד

לדעת ולשאול ולדעת

**השטן מוביל את המערכה
בפגעי הטכנולוגיה בשתי
חזיתות, בצבעים מסנוורים
אבל גם בחוסר ידע.
לכחות נתחיל לדעת**

באופן כללי, ניתן לחלק את המתמודדים
עם נסיון הטכנולוגיה לשלש כתות:

אלו שיודעים את הסכנה והאיסור ומתכוונים
למרוד...

אלו שיודעים אבל היצר הרע שלהם בכל זאת
גדול...

ואלו שפשוט לא יודעים...

כלפי אלו שיודעים היטב מה מכשולות הטכנולוגיה,
ולו משום שהם בעצמם הנפגעים העיקריים בהיותם
שקועים עמוק עמוק במדמנת האינטרנט, ובכל זאת
הם מתלוצצים ומנסים לקרר - אין מה לדבר. הרי אין זה
מענייננו להתייחס לכמה פורקי עול. רח"ל.

אך גם בקרב רוב הציבור, שכן נאמן לדעת תורה ומכיר
בגודל נסיון הדור, יש שני סוגי אנשים: היודעים והלא יודעים.
העושים לתיאבון, והעושים בלא הודע כלל.

באמת? לא ידעתי

דוגמא מקווי הנייעס: ישנם ממאזיני הקווים שיודעים היטב כמה
מזיקה ההאזנה לקווי נייעס, הם יודעים שמוחם נתקלקל לגמרי,
שהם שורפים על זה שעות, שהם ממוכרים לזה - אבל פשוט אין
להם את הכח להתנתק מזה.

לעומתם יש כאלו שהם פשוט לא יודעים. הם אברכים תמימים

לא עוד לחוסר
הידע בהלכות
הנוגעות לעניני
טכנולוגיה! לא
עוד לבלבול,
לתמימות,
לנאיביות,
ולחוסר שימת
לב בענינים
שכל היהדות
תלויה בהם!
מעתה כל חסיד
ברסלב יודע את
אשר לפניו

לצורך פרנסה, זה כנראה הותר גם כדי למלא את הראש בהבלי הבלים מכל גויי טייוואן ואבו דאבי, ובלא להתכוון לרעה כלל, הם מוצאים את עצמם עם ראש מקולקל לגמרי.

יש את אלו שיודעים כי נגן שאינו כשר 'לכתחילה' עלול להכיל פרצות שונות, אבל הם הולכים אחרי יצרם וקונים אותו. לעומתם יש את אלו החרדים לדבר ה', שהם לעולם לא היו קונים מכשיר כזה, אבל הם פשוט לא ידעו, ורק לאחר כמה חודשים הם ראו שכל הילדים שלהם צופים בסרטים כל היום...

המחיר הקשה של חוסר ידע

רבים רבים עושים טעויות גדולות, משתמשים במחשבים ומכשירים לא מספיק מסוננים, פשוט כי הם לא יודעים. הם לא מודעים בכלל שאפשר אחרת. כמו אותו אברך שגילה יום אחד את הסינון הקהילתי של 'קרן אור', ולא האמין שהוא לחינם התמכר לעשרות אתרים ממכרים שלכל חסיד ברסלב אחר זה חסום מלכתחילה. הוא חשב שבאינטרנט מסונן חייבים להתמכר. הוא לא ידע שיש דרך אחרת.

היה מעשה בקהילתנו הק' שאיש נכבד השתמש בטאבלט-סמארטפון, כשהוא בכלל לא מודע שהוא מחזיק סמארטפון... וכלום נוכל לפרט כאן כמה נגנים ומצלמות נתגלו כבעייתיים מאוד עד מאוד מאוד, וזאת אך ורק מפני שההורים לא היו מודעים לכך שחייבים לקנות אך ורק בכשרות 'לכתחילה'.
החורבנות הגדולים מחוסר ידיעה - אדירים!

דע ודע...

ועל כך בא קמפיין 'דע מה שתשאל', ופונה אליך חבר יקר ואומר: קודם כל דע!

דע מה שתשאל! דע את האויב! דע את הפתרונות!

דע, ודע, ודע, ודע!

לא עוד לחוסר הידע בהלכות הנוגעות לעניני טכנולוגיה! לא עוד לבלבול, לתמימות, לנאיביות, ולחוסר שימת לב בענינים שכל היהדות תלויה בהם!

מעתה כל חסיד ברסלב יודע את אשר לפניו.

בגליונות הבאים בעז"ה, נצא לסיור מידע מרתק בין כל מכשירי הטכנולוגיה, ונכיר מקרוב את הסכנות הגדולות בכל מכשיר. פשוט לעורר את המודעות שלנו לסכנות האפשריות בכל מכשיר ומכשיר.

למשל בגליון הנוכחי, התחלנו בסקירת הנגן, האימייל, הווייז, והמולטימדיה. המטרה ברורה, שכל אחד ואחד מאתנו, יידע את הבעיות הקיימות במכשירים אלו, ומעתה כאשר יזדקק לאחד מהם, שהוא לא ייפול בפח.

שהוא יידע לפחות מה לשאול!

עשה לך רב וספיק

ידוע הווארט על המשנה "עשה לך רב והסתלק מן הספק" - לא מספיק שיש לך רב, צריך אתה שיהיו לך גם ספיקות!... שיהיו לך ספיקות שאתה רוצה לסלק... יש אנשים שאין להם ספיקות בכלל, הכל ברור ונהיר... אבל יהודי יש לו ספיקות ויש לו רב שמבהיר לו אותם!

יש אנשים שמעולם לא עלתה בלבם שאלה בהלכות שבת... הם מתפללים למה ה'יערות דבש' אומר שבלתי אפשרי לא להיכשל בשמירת שבת ח"ו אם לא יודעים את ההלכות. באופן מופלא, הם לא יודעים בכלל את ההלכות, ואין להם בכלל שאלות...

הרי אין מדברים ממופקרים כאלו. מי שמקדיש שימת לב ללכת בדרך ה', להעמיד את כל אדני ביתו על התורה הקדושה, יש לו שאלות, וכשיש שאלות - יש תשובות.

נגן המנגן

הוא יכול להיות כלי מבורך לשיעורי תורה, אבל גם יכול להיות שטן קטן, ואפילו גדול מאוד • סיפורים למעלה מכל דמיון: כמה ההורים התמימים לא יודעים מה זה נגן

סיפור מס' 1:

השטן בקטן

היא הניחה את השפופרת בדאגה.

המשגיח ביקש להגיע אליהם הביתה, לשוחח קצת אודות מענדל'ע. הביתה?! ממת'י משגיחים מגיעים לבית ההורים? נכון שמענדל'ע שלהם הוא בחור מאתגר קצת, והיא כבר מזמן שמה לב שהוא צריך לפעמים חיזוק. היא לא התפלאה שהמשגיח מתקשר למסור משהו אודותיו. אבל עד כדי כך, להגיע אליהם הביתה?!

היא הרימה מיד טלפון לבעלה, תלשה את הגמרא. ר' זעליג ממש רטן על המשגיח. מה הבהילות הזאת?! הוא לא יכול למסור לנו את הדברים בטלפון? הוא חזר הביתה בריתחא, תוך שהוא מנסח לעצמו את הטענות שימטיר על המשגיח שלא חס על קורטוב של ביטול תורה.

המזגן איזור קלות את האווירה הדחוסה. המשגיח הקשיב בפנים רציניות לקיטוריו של ר' זעליג, ובמקום להצטדק ולענות הוא הוריד את הפצצה הגרעינית הישר על מפת התחרה וטס הכיבוד שהוגש לו: "מצאנו אצל מענדל'ע שלכם סמארטפון פרוץ! דברים של "יהרג ואל יעבור". התברר לנו שהוא נמצא בנוקבא דתהומא רבא, ובאתי לחשוב איתכם איך מוציאים אותו משם..."

בכי צעקני התפרץ מפיה של עקרת הבית, בעוד בעלה ר' זעליג ישב כמאובן. רעידת אדמה היא פחות ממה שקרה אז בתוככי לבו. דקות ארוכות הוא המשיך לבהות כך בפניו של המשגיח, שהנמיך עיניו מתוך חמלה ושברון לב.

ואז הוא התעשת. התת מודע שלו סיים לאתר את כל דרכי המפלט מהסבך, ומצא כי לא נשארה אלא ההדחקה. "אני לא מאמין לכם", פלט האבא המאסף את שברי לבו. "אני מכיר את מענדל'ע שלי. הוא אולי לא עילוי הישיבה, אבל הוא לא שם. זו כנראה סתם עלילה".

המשגיח לא הופתע. הכיר את ר' זעליג וידע שזו תהיה התגובה. הוא הכניס את ידו לעומק החליפה, ושלף את המכשיר. הניחו על השולחן וחסך במילים. עיניו אמרו: זהו. זה מה שמצאנו בכיס של הבן שלכם...

"מה? זה? זה סמארטפון?!", האמא פלטה אנחת רווחה ובלמה את התייפחויותיה. "זה הרי נגן פשוט. קצת גדול יותר, אבל נגן רגיל לכל דבר. אנחנו ידענו שיש לו את זה. אנחנו קנינו לו את זה. ראיתי אותו משחק עם זה יום יום! המשגיח סתם הפחיד אותנו... ה' יכפר על מה שעשיתם לי, חשבתי שנשמתי יוצאת. עכשיו אני רואה שבעלי צדק. אתם סתם מעלילים כאן עלילה. מענדל'ע באמת לא היה מגיע אף פעם לסמארטפון".

המשגיח הרים את מרפקו והזיז את המכשיר כלאחר יד לכיוונו של ר' זעליג. "אני מעדיף לנגוע בזה כמה שפחות. אני לא רוצה לפתוח את זה. אני רוצה לשמור על העיניים שלי. אם אתה לא מאמין לי, תבדוק בעצמך. אני כבר בדקתי וראיתי שהנגן הזה בנוי על מערכת אנדרואיד, אותה מערכת שפועלת בכל סמארטפון, וכאן זה עוד גרוע יותר כי זה לא מסונן. לא רוצה לפתוח את הכלי-משחית הזה. תפתחו בעצמכם".

והם פתחו. הפעילו את המכשיר שבעצמם קנו למענדל'ע.

וכשהמשיג יצא משם, הוא הותיר אחריו מפת תחרה ספוגה בדמעות והורים בוכים ומתייפחים, עם תכנית ארוכה של שיקום. מענדל'ע יצמד מעתה לליווי עקבי וביקורים שבועיים אצל מחנך ידוע למשך החודשים הקרובים. כל שעת טיפול - כמחצית ממילגת הכולל של ר' זעליג.

וכלי האי ואולי והלוואי.

סיפור מס' 2:

סרטים בנגן?!

כשיואלי הלך לקנות נגן, הוא הבהיר למוכר במפורש: שהרדיו יהיה מנותק! אני צריך רק נגן כשר! ילד טוב וממושמע הוא. יודע שיש להזהר מפגעי הטכנולוגיה ולקנות רק מכשירים כשרים.

המוכר החייכן הצביע למדף פלוני. "שם תוכל למצוא כמה נגנים כשרים. כתוב על זה 'כשר'..."

יואלי קנה והראה להוריו את הצהרת הכשרות של הנגן. "טוב מאוד" החמיאו לו, "אתה ילד טוב שניתן לסמוך עליך".

הכניס הילד כמה דיסקים של 'לחיים' ו'הערט און לערנט', והתחיל להאזין בהנאה.

עד לאותו טיול בבין הזמנים.

במהלך הטיול של ילדי החיידר, החליפו החברים כרטיסים ונגנים. בתוך כל הידיים שהחליף הנגן, היו ידיו של יוסי, ילד נחשל ומבוגר בטרם עת. הלה הקיש על המסך כמה קודים, ותוך דקות ספורות כבר היה מרותק לרדיו. לאו דווקא הבין מה שמע, אבל שמע.

יואלי לא הבין מה מצא יוסי בנגן שלו. אין לו את הדיסקים הכי עדכניים בעולם המוסיקה החסידית' שיוסי מתמצא בהם, אז מה הוא מאזין שמה. "תן לי אוזניה אחת, אני רוצה לשמוע מה אתה שומע?", ביקש יואלי.

חיוך זדוני עלה בעיניו של יוסי. "אתה חושב שצריכים אוזניה? בא ואראה לך".

הוא הקיש עוד כמה סיסמאות, הכניס כרטיס זכרון, ומסך הנגן החל לרצד פתאום בתנועות מסנוורות וקולות פוחזים.

"סרטים?? ממתי אפשר לראות בנגן סרטים?", יואלי היה המום ומזועזע.

זמרים הפכו לאנשים נערצים, כנרים שוטים שאין להם בעולמם מלבד כשרון הנגינה, הפכו להיות גדולי הדור.

אלו לא היו רק ניגונים שכמו נלקחו מאצטדיון סיני, אלא גם דעות מוזרות שכמו נלקחו מאחרוני הד"לים. חיים מיילעך ידע להתפלסף בדעות מוזרות שמקורן באחרוני המתנגדים וראשוני המשכילים. דברים שנושקים את רעיונות המזרחי. מאיפה אתה לוקח שטויות כאלו? ניסה אביו לדלות את הסוד, ולא הצליח.

היתה זו דווקא אמו של חיים מיילעך, שלבה האימהי קלט כמה שעות ארוכות מיילעך'לה שלה בוהה עם האוזניות במיטתו. מה יש לך שם? דרשה לדעת.

חיים מיילעך לא ניסה להסתיר. אמנם לא מדובר בניגוני ברסלב וחב"ד, אבל סוף כל סוף אלו ניגונים 'חסידיים'. אלו לא שמועסן של משפיעים וראשי החבורות אבל גם לא דברי חילונים. זה לא רדיו. הוא ידע שהוריו לא יאהבו גם את זה, אבל הם גם לא יוכלו לומר שהוא חצה את הגדר. כי הוא באמת נזהר.

היא לקחה את כרטיס הזכרון, שלחה אותו לבדיקה, ולבה צנח.

הכרטיס הכיל מאות סרטונים של כל התועבות שבעולם. ההורים ניסו לגשש אצל חיים מיילעך, אבל קלטו שהוא באמת לא יודע על מה מדובר. "מיילעך אהובי", שאל אותו אביו, "כבר בדקת את כל מה שיש לך בכרטיס?".

"עוד לא", השיב הבחור המבוהל שלא הבין למה עיני אביו אדומות, "האמת היא שרציתי לבדוק את זה, אבל עוד לא הגעתי. ביקשתי ממישהו שימלא לי את הכרטיס עם כל ניגוני ברסלב וחב"ד, וכל מיני שיעורים שביקשתי - הוא העתיק לי עוד כל מיני דברים, והוא גם אמר לי שהוא כבר יעתיק לי את כל התוכן של הנגן שלו. ראיתי שהכניס לי ניגונים מודרניים, אבל לא ידעתי מה זה הקבצים האחרים. קיבלתי ממנו כרטיס מלא והכנסתי..."

האבא לא ידע אם לשמוח על מה שבנו לא ראה או לבכות על מה שכן שמע.

הסיפורים האמיתיים הללו, שאינם אלא דוגמא מתוך ים גדול של סיפורים הנערים על שולחן מוקדי הניתוקים, מחדדים עד כמה נחוצה ההקפדה המליאה על הוראות השימוש הנכונות בנגן. זה לא משחק ילדים. כלל.

הכרטיס הכיל מאות סרטונים של כל התועבות שבעולם. ההורים ניסו לגשש אצל חיים מיילעך, אבל קלטו שהוא באמת לא יודע על מה מדובר. "מיילעך אהובי", שאל אותו אביו, "כבר בדקת את כל מה שיש לך בכרטיס?".

"כן, סרטים. הנגן שלך מאפשר צפייה בסרטים, ולא אני קניתי את זה", הבליע יוסי קריצה בעין, "אתה רוצה לראות עכשיו את ההצגה של...".

סיפור מס' 3:

מה בכרטיס?

"טיגדידויםבויםבולילולילויזוזאמזי" "טאטע גיב מיר געלט און כבוד צו שטאלצירן און זיך שפירן" ---

"לאמיר טאנצן פאטשן קראצן קלאטשן פלאצן וואטשן" ---

הנהימות המוזרות שהחלו להישמע מפיו של חיים מיילעך - בליווי תנועות גוף פראיות - הדאיגו את אביו. עוד לפני סוגי הניגונים, הבהילה אותו העובדה שחיים מיילעך החושב והמעמיק התחיל להתעסק עם הבל ורעות רוח. פתאום

דע את הפתרון

יש להשתמש אך ורק נגנים בכשרות 'לכתחילה', שכשרים באמת וללא כל אפשרות פריצה. ניתן להשיג בכל החנויות המובחרות.

אם יש לכם נגן שאינו בכשרות 'לכתחילה', יש לחסום אותו במוקדי הניתוק של האוטנט ברחבי הארץ - 0722-613-613, או בבית שמש במוקד 'לכתחילה' - 073-732-3050 שלוחה 3.

אם הנגן מיועד לילדים ובני נוער, יש להעדיף נגנים בכשרות 'לכתחילה מלא', שלא מאפשרים העתקת קבצים והכנסת כרטיס זר.

אל תיתנו לילדיכם להחזיק כרטיסי זיכרון. זה מסוכן.

חשוב וחיוני מאוד להורים לעקוב כסדר אחרי התכנים שבכל הנגנים הנמצאים בבית.

המלצה: רצוי שלא יהיה לילד/בחור/נערה נגן אישי. דהיינו שכל נגן שיש בבית - שיהיה שייך וחשוף לכל בני המשפחה.

המלצה: רצוי שלא יהיו אוזניות לנגנים, והוא יפעל רק בקול. הילד רוצה לשמוע משהו טוב? שישתף גם את שאר הנוכחים בחדר.

תשוח"ח ל'ועד משמרת הבית'
דק"ק 'תולדות אברהם יצחק'
על המאמר הנפלא ..

דע את האויב

רבים מהנגנים המצויים בשוק פועלים על ידי מערכת אנדרואיד, מה שאומר, שאם הנגן אינו כשר, הרי שהוא עלול להפוך לסמארטפון פרוץ, שוב, פרוץ, לכל דבר וענין.

הרבה מאוד נגנים שנמכרים כאילו אין בהם רדיו, יש בהם רדיו. יש גם נגנים שיש בהם צפיית סרטים.

ישנם נגנים בשוק שנמכרים כ'כשרים', וניתן לפרוץ אותם על ידי הקשת כמה סיסמאות. לא ניתן לסמוך היום על אף כשרות מלבד הכשרות שהוסמכה ע"י כל גדולי הדור שליט"א 'לכתחילה'.

יכול השיעורים שאין רוח חכמים נוחה מהם, והדיסקים עם מוסיקה גויית שמשחיתה את הנפש - הוא אינסופי. די בכמה שיעורים ודיסקים כאלו כדי להרוס את מוחו הצעיר של בן ישיבה.

המתכונת שבה מתנהלת היום תחלופת דיסקים והעתקת קבצים מנגן לכרטיס ומכרטיס לנגן, ובפרט ההעתקות הסיטונאיות של כרטיסים שלמים, גורמת לסכנה גדולה לבני הנעורים, שנחשפים לדברים מבהילים שהם בעצמו לא ביקשו ולא רצו לשמוע.

גם מבלי הסכנה האמורה, העובדה שכרטיסים יכולים להכיל כל מוצר דיגיטלי, גורמת שפעמים רבות הכרטיסים מכילים תמונות משפחתיות וכדו', והללו מתגללים בישיבות ובין בחורים ואכמ"ל.

ידעתי, ניצלתי.

חיות רעות בדרך

האם יבוא יום שהמזגנים והמיקרוגלים יצטרכו סינון? מה שבטוח, שהרכב כבר צריך • ואיזה ווייז כשר? והאם משנה מי הבעל-עגלה? • הרכב הכשר בעידן הטכנולוגיה

והוא הסתכל עלי כמשוגע. הוא הרים עלי עיני תם נדהמות, "מה אמרת? סינון? מה הקשר?".

באותם רגעים לא הצלחתי להבין איפה הטפשות שבדבריי שכל כך הדהימה אותו, והבהרתי את שאלתי. "מענדל, הרי אני יודע שאתה מהדר במצוות, אתה לא מסתפק בדברים של בדיעבד. תגיד לי איזו חסימה התקנת על מערכת המולטימדיה שלך. הרי המולטימדיה שלך היא מערכת אנדרואיד רגילה, כמו של הסמארטפונים. איזה סינון התקנת? אולי גם אני אתקין".

הוא פער עלי עינים גדולות עוד יותר. "מה הקשר סינון? ממתי מתקינים סינון על המולטימדיה שברכב?".

עכשיו הגיע תורי להיות המום. "אתה באמת רוצה להגיד לי שהמולטימדיה שלך פרוצה לחלוטין?". לא האמנתי את זה על מענדל. הוא מתייחד שעות ארוכות ביממה עם אייפון פרוץ, ולך תדע אם הילדיו שלו לא עלו על התגלית, ה".

והתברר שאכן, חאניאק זה לא ידע כלל שהוא יושב מול מפלצת הרוע עלי אדמות, ובכל רגע הוא עלול להגיע לפי שאול. "יש לי המון חברים, למה אף חבר נהג לא סיפר לי".

האייפון הנוסע

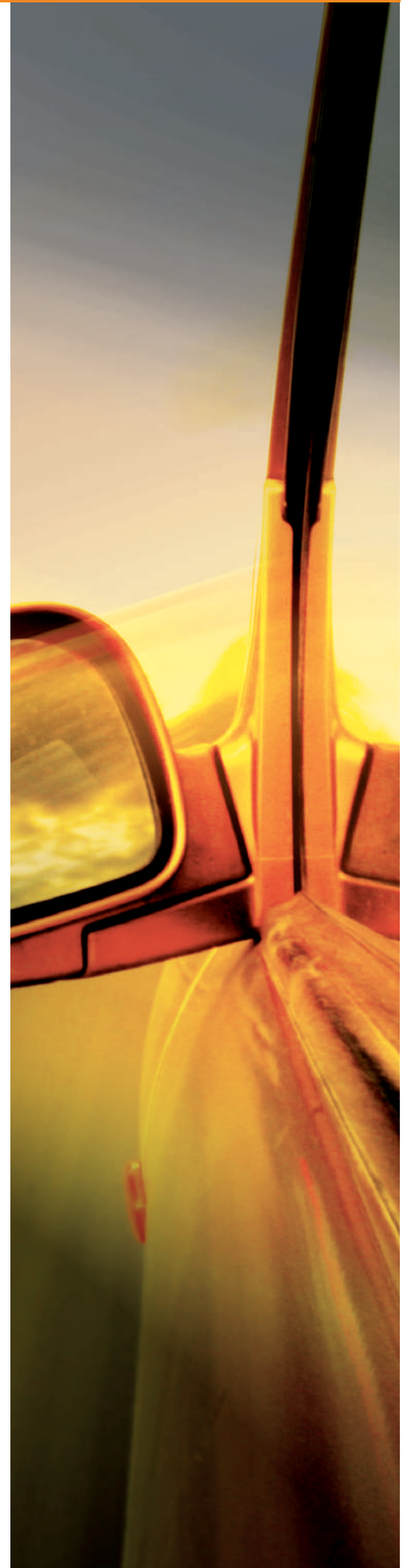
עד לאן הטכנולוגיה עוד תגיע, אין לנו מושג. האם יהיו זמנים שגם מזגן ומקרר יצטרכו סינון וחסימת אינטרנט? זה לא מופרך כלל וכלל. אבל

הכל נצץ, הנקיון זעק, והריחנים הפיצו אווירה נעימה. כבר בעמדי ליד הדלת הבחנתי במחשב הגדול שבו היה מרוכז. התיישבתי על הכסא המרופד שלי ושאיתי בהיסח הדעת, "מה נשמע, איזה סינון יש לך כאן?".

לא שאלתי סתם את השאלה. מדובר בברסלב'ער יונגערמאן מן המהדרין שמן המהדרין. אני מכיר אותו היטב, ואני יודע שבמשרד שלו יש סינון על גבי סינון, נטפרי, מסלול קהילה, פלוס רשימה לבנה בלבד. אין לו חיפוש גוגל ולא אתרים, לא וידיאו ובוודאי שלא אתרי חדשות. הוא בוחל בכל המידע המיותר שבאינטרנט, ונצמד במאת האחוזים להגדרה "לצרכי פרנסה בלבד", וגם לצרכי פרנסה, הוא מצמצם מאוד את השימוש באינטרנט.

על פניו נראה שגם היה יכול לעשות את פרנסתו קלה בהרבה עם סמארטפון, אבל הוא בוחר בטוב ושמח להטריח את עצמו לכבוד השי".ת. הוא תמיד צוהל עם העמידה שלו בנסיונות מפגעי הטכנולוגיה, ומשתדל לקנות רק את המכשירים הכי שמורים חסומים ומסוננים.

אך טבעי היה, שכשנכנסתי אליו לרכב, וראיתי אותו מתעסק עם הווייז שבמחשב הגדול המותקן ברכב - או נכון יותר, מערכת המולטימדיה הגדולה - התקוע מול עיניו שעות רבות ביממה, שאלתי אותו "איזה סינון יש לך כאן?", כלומר איזה הידור אתה מהדר בתוך הרכב שבו אתה מסיע את ילדיך יום יום לחיידר ולבית חינוך ומהם...

הוא פער עלי עינים גדולות עוד יותר. "מה הקשר סינון? ממתי מתקנים סינון על המולטימדיה שברכב?". עכשיו הגיע תורי להיות המום.

להיות רק באישור הועדה ובפיקוח קהילתי. מכשיר וויז ברכישה עצמאית הוא מתכון לדרדור.

ישנם כאלו שקנו מכשירי וויז, ומצאו את עצמם עם סמארטפון בכיס. וכבר היה מאוחר, הם כבר רצו בעצמם לחיות בסמארטפונלנד. מי שצריך וויז לידיעת הדרכים, לא אמור להפסיד את ה"כר דרכיך דעהו".

יצוין, שמי שרוצה להדר עוד יותר, יכול להסתפק במכשיר ג'י פי אס, שבוודאי מהודר יותר, בהיותו נטול כל מגע עם האינטרנט. כמובן שגם זה צריך להיות בכשרות הראויה כפי המפורט בסוף העלון.

א כשר'ע נסיעה

אז המולטימדיה כבר חסומה, הוויז שבידינו כשר, עכשיו נשאלת השאלה: מי הנהג?

כשהנהג מחזיק סמארטפון פרוץ גדול, שהמסך כבר מסגיר את כל מהותו הפנימית בתמונת השחף המופיעה עליו - לא צריך לספר לאף אחד שהנסיעה הזאת מזיקה ועלולה להיות הרסנית מאוד. אבל גם כשהנהג יותר שמור, והסמארטפון שלו מסונן, וכולי וכולי, עדיין, הנסיעה מול סמארטפון שעומד מול העיניים, היא בהחלט נסיעה עם חיה רעה בדרך (גם מבחינה בטיחותית, וה"י כמה תאונות כבר נגרמו מזה).

וכל זה מביא אותנו לדבר על מהפכת הנסיעות הכשרות. בשנה האחרונה אנו עדים לתופעה חיובית מאוד של התרחבות נמשכת במעגלי הנהגים שאין להם סמארטפון כלל וכלל. מדובר

קניית רכב אם הוא בר תקנה).

ברכבים חדישים יותר, שמערכת המולטימדיה בנויה בצורה אחרת, נהוג להתקין 'סמארט-באקס'. חייבים לדעת שעל אף שזה נראה פלסטיק קטן, זהו סמארטפון פרוץ לכל דבר וענין, וכשזה מתחבר למולטימדיה, המולטימדיה פרוצה לגמרי. והבשורה הטובה היא, שאפשר לסנן גם את זה דרך חברת דלתא מובייל.

וויי איז מיר

עדיין אני עם מענדל ידידי ברכב הנוצץ. הוא ב"ה הזמין טכנאי, ובתוך שעה כבר היה הרכב כשר ומסונן לחלוטין. ידידי היה נרגש, רצה להודות להשי"ת שהציל אותו מכף כל אויב ואורב וליסטים רוחניים בדרך, ויצאנו למירוץ.

ואז נתקענו בפקק. נחיל רכבים ארוך הזדחל בעצלתיים. הרגשנו יותר בחנייה מאשר על הכביש. צריכים כאן את הוויז שיורה לנו את הדרך נלך בה... אז האמת שלא היתה לנו כל בעיה, כי היה לנו וויז כשר במולטימדיה. סינון המולטימדיה עדיין מאפשר בלוטוס, וויז, וכמובן שמיעת שיעורי תורה וכדו'.

אבל נניח ואין לנו וויז במולטימדיה, איזה וויז אפשר לקנות? מה הוא הוויז הכשר?

ישנם מכשירי וויז כשרים רבים ברחוב, אבל לא כל מכשיר וויז כשר - הוא כשר. מכשירי וויז עלולים להיות סמארטפונים לכל דבר וענין, כשבהקשת קוד קצר בידי איש המכירות, הוא יהפוך אותו בשבילך למכשיר סמארטפון מסוכן. אי לכך, קניית מכשיר וויז חייבת

כאן לא מדברים על העתיד: הטכנולוגיה ההרסנית נמצאת היום בכל רכב, וכמובן שככל שהרכב חדיש יותר, הטכנולוגיה מפותחת שם יותר. כל רכב יש לו אייפון פרוץ מובנה בתוכו. אם לא נחסום אותו, ניסע לכל מקום כשכל מיני חיות רעות ופורענויות נמצאות איתנו ברכב, ולכך לא יועילו אלף תפילות דרך.

ומה מבהיל? שהתמימות עדיין חוגגת במקום הזה. אם אין אף יהודי רציני שיעז לשבת במשרד לבדו מול מחשב פרוץ, הרי שהאייפונים על גלגלים נמצאים בכל מקום, ויראי שמים בתכלית יושבים שם, נוסעים שם, ואינם חולמים שממול עיניהם יושבת הסטרא אחרא עצמה.

גם 'קולות' רבות מצויות בזה. אומר לך חסיד'ישער חאניאק: "חסמתי את זה ואת זה, אבל משהו לא הצלחתי לחסום, אז לא חסמתי". הוא לא יגיד את זה אף פעם על פלאפון, הוא לא יגיד את זה אף פעם על מחשב. כי הוא כבר יודע שזה מסוכן, אבל מה לגבי המולטימדיה שאתה מתייחד איתה כמה וכמה שעות ברכב? מה עם הילדים הנמצאים ברכב לא אחת ללא הורה ולו לשעה קלה? התמימות עדיין כאן.

כשאנו יוצאים במסע בחיים בעידן הטכנולוגיה, צריך קודם כל פשוט להבהיר את הנקודה הזאת: שכל אחד ידע שרכב שיש בו מולטימדיה פרוצה, זה אייפון נוסע אחד גדול!

אולם הבשורות הטובות הן שיש פתרון. בתשלום סמלי ישנם טכנאים מיומנים - הן במוקדי אאוטנט והן בחברת דלתא מובייל - שיודעים לחסום ולסנן את המולטימדיה בדרך בטוחה ומושלמת (יש לציין שישנם סוגי רכב בודדים שאינם ניתנים לחסימה, ורצוי לברר לפני

חשיפה בעייתית לסמארטפונים ומולטימדיה פסולה (כשאינן לנהג סמארטפון, הרבה יותר סיכויים שהמולטימדיה חסומה, אם כי זה לא תמיד כך).

מנסיעה בלתי כשרה, כאשר סמארטפון מרצד מול העיניים, ומסכן אותך ברוחניות ובגשמיות. מסתבר שגם בהיסטוריה האירופית-יהודית, לא היו נוסעים עם כל עגלון שמסוכן ברוחניות ובגשמיות. אנו מתפללים שלא יהיו חיות רעות בדרך, אבל מה נעשה עם החיות ייכנסו לתוך הרכב עצמו? נאמר תפילת הרכב?

בנסיון גדול עבור הנהגים, שלכאורה דרך הסמארטפון אמורים לקבל יותר נסיעות, אבל מאות הנהגים, שראויים להערכה והערכה, מעדיפים לקבל קצת פחות נסיעות, ולהצליח הרבה יותר ברוחניות ובגשמיות, סמוכים על ההבטחה ש"אין אדם שומע לי ומפסיד".

עכשיו שאנחנו כבר נוסעים בדרך כשרה, אנחנו יכולים להמשיך עם המסע לחיים הכשרים בעידן הטכנולוגיה. ההמשך בשבוע הבא בעז"ה.

אז אם דיברנו על הנסיעה ברכב בעידן הטכנולוגיה, כאן המקום להעלות את המלצת גדולי הרבנים שליט"א לנסוע דווקא עם נסיעות כשרות, ובכך לחסוך

ואכן ההצלחה אינה מתמהמהת מלבוא. הציבור מצידו מצביע ברגלים, ופוקד את הנסיעות הכשרות דווקא. הסיבה כפולה: גם הרצון לתמוך ולאפשר לנהגים להתפרנס ללא סמארטפון, וגם הפחד

דע את הפתרון

 הצעד הראשון לאחר קניית רכב צריך להיות אצל אאוטנט או אצל דלתא מובייל, כדי לבדוק מה מצב הטכנולוגיה ברכב, ואם יש צורך לסננו כדת

 ניתן להתייעץ עם הוועדה על הדרכים השונות לסינון

 מכשיר ווייז יש לקנות אך ורק דרך הוועדה

 רצוי להשתמש רק עם 'כשר'ע' נסיעות'

דע את האויב

 מערכת מולטימדיה ברכב שבנויה על מערכת אנדרואיד היא סמארטפון פרוץ לכל דבר ועניין!

 גם אם אין מערכת אנדרואיד, אם מחברים 'סמארט-באקס' לרכב, זהו שוב סמארטפון פרוץ לכל דבר ועניין!

 מכשיר ווייז, אם זה לא מגיע על ידי הוועדה, זה מכשיר סמארטפון רגיל!

תשוח"ח ל'ועדת שמרם' דק"ק 'רחמיסטריווקא' על המאמר הנפלא

ידעתי, ניצלתי.

הדואר של חיים שלמה

כמה דואר מגיע אליכם הביתה כל יום, ואיזה סוג? • למה החילונים רואים באימייל 'רגל בדלת' של בתי הציבור החרדי? • ומה צריך המשתמש באימייל לעשות כדי לצמצם נזקים?

קצת מחרדים לדבר ה', ומובן מאליו שגם כל המחאות וכל המערכות על דבר כבוד שמו... מה יש במעטפות? מה אין...

ובכן, חיים שלמה עולה הביתה עם עגלת הדואר שגם היא כבר כורעת תחת הנטל. השכנים כבר התרגלו שהוא לא מן השורה, וכבר לא מעיפים מבט למראה האברך המשונה הסוחב דואר בלי סוף. הוא פותח את הדלת והוא אפילו לא מספיק להתיישב, במין שגעון משונה ולהט בעינים הוא תולש את הניילונים הראשונה, ומתחיל לעבור מעטפה אחר מעטפה.

הוא לא יודע מה להקדים למה, עיתונים ופרסומים מכל העולם מעורבבים, והוא כבר לא זוכר מה יותר 'מעניין'. לפתוח הוא חייב כל עתון וכל מעטפה, ויש את ה'צ'יקאוווע' שאותם הוא קורא בוקר צהרים וערב, שהרי הוא מנהל את כל העולם הפוליטי ושוטיו. יש גם סרטים שונים שהוא מקבל, דברים בלתי רצויים, שתודות לקל חלקם הוא לא מצליח לפתוח, אבל יש כמה שכן רח"ל. יש לציין שחיים שלמה הוא אברך רציני, וכל ראייה אסורה וכל סרט טמא שהוא רואה, הוא מיד קורע ומשחית מיד לאחר שהוא גומר לצפות בהם פעמיים...

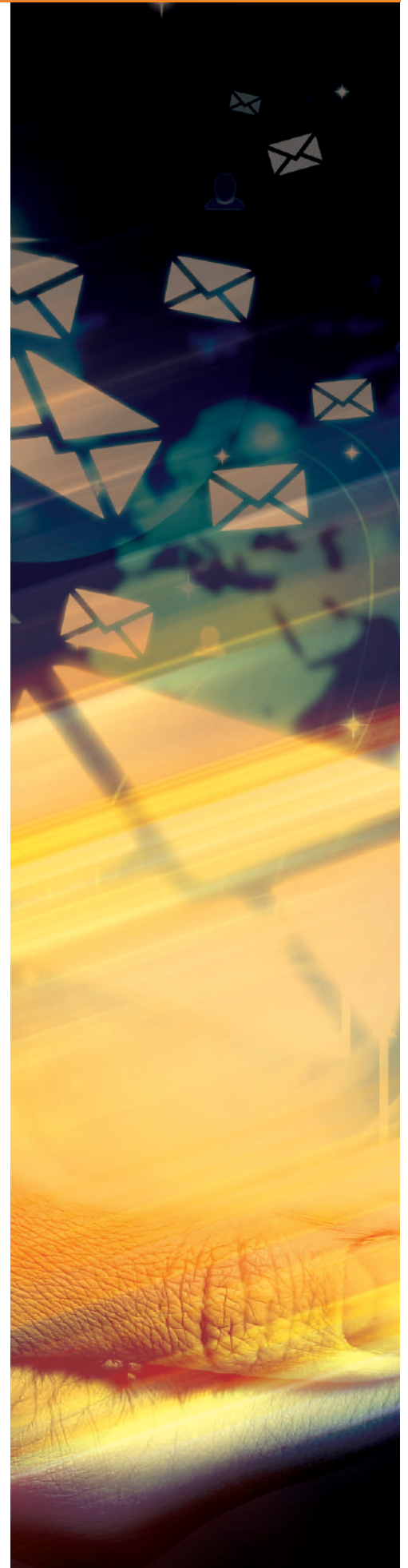
ויש כמובן את המכתבים הרבים שהוא צריך לענות, ולשגר מיד את המכתבים בחזרה, משום שביום אחד לבדו הוא מקבל עשרות מכתבים מאותו אדם, והוא עונה על כולנה...

תוך כדי, הוא מנסה להכניס גם את שאר סדרי יומו. הוא יושב בעבודתו, וכל שלש דקות הוא שולח ידו אל

בתחילה היה חיים שלמה סוחב את הכל במו ידיו את שלשת הקומות עד הבית. עם הזמן, כשנתרבו המעטפות והתעבו העתונים, והוא ממש קרס תחת עומס המשא, עד שפעם אחת אפילו נקרעה השקית שבידו, והפריטים התפזרו בחדר המדרגות כמאות פאסקווילים, ופניו חפו למול עיניהם הנפתחות של שכניו - הוא העמיד עגלה מיוחדת בקומת הכניסה, והיא שימשה אותו כמה פעמים ביום להעלות את הדואר הביתה, שפשוט הגיע לממדים כרסתניים ובלתי נתפסים.

אל תשאלו למה, אבל חיים שלמה מקבל אליו הביתה מכתבים מכל העולם, עתונים מכל העולם, פרסומונים מכל העולם, וסתם אנשים שכותבים לו מונולוגים נרגשים על חייהם ועל חדשות המתרחשות בטורקמניסטן. השכנים כבר רטנו על תיבת הדואר המתפוצצת שלו, והוא נעתר לבקשתם הצודקת והתקיין תיבה אדומה ענקית, ממש תחנת דואר של פעם, רק עבור הדואר המגיע אליו מדי יום ביומו.

אתם סקרנים לדעת מנין מגיעים אליו המכתבים? אין תשובה ברורה. זה כולל את כל מדינות העולם, מפינלנד ועד טייוואן, מדרום אפריקה ועד אלסקה. מי שולח את המעטפות? קשת רחבה של אנשים, החל מגויים טמאים ועד תינוקות שנשבו, המשך בצעירים משולי המחנה החרדי, וכן כמובן מזכי רבים שונים ששולחים 'עדכוני מבזקים' ו'דברים מעניינים' מתוך כוונה 'קדושה' שלא יסתכל בגרוע יותר, (והגרוע יותר שולח שלא יסתכל בעוד יותר גרוע...), וכמובן גם

מדי, וכל אחד הוא הבעל-הבית היחיד על האימייל שלו, וזה לגמרי תלוי ביראת שמים האישית של כל אחד ואחד כמה המייל יהיה נקי או לא נקי.

לא לחינם, מגדירים מכוני המחקר החילוניים את האימייל כ'רגל בדלת' של החילונית בבית חרדי. זה פשוט דלת אחורית שבה נכנס לראש היהודי דברים שבמשך שנים הוא נזהר בכל כוחו שלא להכניס אליו. דברים שאם יגיעו בתיבת הדואר הרגילה הוא יקרע אותם או ישאיר בפח בחדר המדרגות, מופיעים מדי יום ביומו באימייל. יש לציין, שהעובדה שמשרדי הממשלה עוברים יותר ויותר לעבוד על אימייל, אינה בהכרח מטעמי נוחות, אלא מתוך מגמה ברורה והבנה שדרך האימייל הם יכולים לקלקל ולחלן את הציבור החרדי. הדברים כתובים ומפורשים אצלם.

ולכן, לפני שמתחילים לדבר על הסכנות באימייל וממה שצריך להיזהר, צריך לעלה ולקלס ולהעלות על נס את כל אלו הנמנים עם מאות רבות שמתנזרים לגמרי מן האימייל. ללא ספק, מי שאין לו צורך חיוני באימייל, אסור לו להשתמש בדבר הזה, אבל גם מי שיש לו צורך חיוני, אם הוא יכול להתנזר - אין גבול לאושרו. בן חורין אמיתי הוא. יש לו שלוה אמיתית ונצחית. ב"ה אפשר דרא, ויש היום כמה ארגונים ועסקים הנותנים שירות חילופי לאימייל, וניתן בקלות להתנהל ללא אימייל.

ועתה נעבור לשלב הבא: מהו כן שימוש הנכון והמדויק של האימייל, כדי לצמצם את כל ההידרדרות שהוא עלול להביא.

1. מחשב מסונן היטב

כאמור, האימייל הוא משהו שפתוח לכל צרוע וכל זב. אם האינטרנט המסונן הוא לפחות מסונן, הרי שאת האימייל האישי שלך אין מי שמסנן, ורק אתה אחראי על עצמך שלא תינזק. עם זאת, ישנם כל מיני מכשולות חמורים וממכרים ביותר, שאותם כן מסננים ברף הסינון הגבוה. ולכן חשוב מאוד, שאם משתמשים באימייל, שזה יהיה רק על מחשב עם סינון בפיקוח קהילתי, או בחדרי המחשבים של 'חותם'. כך הסכנות יצטמצמו בהרבה. אם אתם מגיעים

צריך להקדיש לכך שתי דקות של התבוננות: אמנם זה יועיל לי, אבל כמה זה יזיק לי... כמה זה ישרוף לי את הזמן וישחית לי את הנפש. וגם נשאל את עצמנו: אם רשימת התכופה הזאת היתה עיתון, האם הייתי עושה עליו מנוי...

'רגל בדלת'

וכל זה עוד לפני הסכנות הרוחניות הגדולות הקיימות בכל אימייל! סוף כל סוף, לא כל החדשות בטורקמניסטן מותרות לבוא נגד עיניו של יהודי, לא כל סרטון שנשלח רואים בו את החפץ חיים, ולא כל מה שזב חוטם שיש לו חשבון טוויטר כותב - תואם את ערכי התורה. האימייל הוא כמו תיבת דואר שהוצבה ברח' יפו, ואתה מרשה לכל אפיקורס ומנוול דלוח לזרוק בה את מרכולתו. נכון שאם אתה פותח את האימייל על סינון נטפרי פלוס מסלול קהילתי, יש מצב שהרבה מהכיעור יסונן, אבל עדיין, הסינון לא יכול להיות פולשני

ערימת המכתבים ושולף משהו ובודק... באמצע פגישה רצינית הוא רושם בדיחה על פתק ושולח לדואר... כשרעייתו אומרת לו רשימת המצרכים שיביא מהמכולת, הוא מנסה לתמרן בין דבריה למכתב שהוא קורא עכשיו, ושומע כמובן 'קרויט' במקום 'ברויט', 'קאלך' במקום 'מילך', ו'מייל' במקום 'מעל'...

אובססיביות, התמכרות

קיצורו של דבר, שהבנתם את העוקץ...

תיארנו כאן בצורה הכי פשוטה ומינימלית, את סדר יומו של בעל אימייל פעיל... אז נכון, הוא לא צריך להעמיד עגלה בחדר המדרגות, משום שהכל וירטואלי והכל נשלח ישירות אל הדואר האלקטרוני, אבל זה החומר שהוא עובר עליו ביממה. עגלות שלימות של מידע נשלחות אליו לאימייל, והוא, למען ה', מרשה לכולם לעבור את מפתן האימייל שלו.

גם מי שאינו אובססיבי לאימייל כמו מיודענו חיים שלמה, יודע שהדבר הזה מכלה זמן ונפש בלי סוף. גם אנשים שנצמדים להשתמש לצרכי פרנסתם בלבד, יודעים שקשה שלא לעבור את הגבול הדק בין פרנסה לבין שריפת הזמן והתמכרות. קל וחומר כשאדם עוד לא קלט שצריכים לדעת איך להשתמש עם אימייל ממש כמו שצריכים לדעת איך להשתמש עם תרופה, ומינון גבוה עלול להיות נזק בלתי הפיך - הרי שממדי השגעון והדרדרון הולכים וגדלים מיום ליום ורגע לרגע.

תשמעו מחברים שיש להם משרדים, או סתם כן אברכים שיש להם גישה לחדר מחשבים שפתוח בשעות לא שעות, איך הם נמשכים כמו עם חבלים אל האימייל... העיד משהו שמתגורר ליד חדר מחשבים המצוי בקרבת מקוה, שבכל יום שיש הוא רואה אברכים שנכנסים לחדר המחשבים לפני המקוה ולאחר המקוה לבדוק אם הגיע משהו... וכמובן שמיד במוצאי שבת, הללו שוב נמצאים שם... זה לא קשור רק לאימייל כי אם גם לאינטרנט, אבל הרבה מאוד מההתמכרות הזאת מקורה באימייל דווקא.

יש לציין שחיים שלמה הוא אברך רציני, וכל ראייה אסורה וכל סרט טמא שהוא רואה, הוא מיד קורע ומשחית מיד לאחר שהוא גומר לצפות בהם פעמיים...

וכדו', ואפשר להתרגל בכלל שלא הולכים אל המייל רק כשכבר מוכרחים מאוד.

עוד ראוי: א. לא להגיב מיד על כל אימייל, אלא לחכות להתיישבות הדעת. לא לאבד את ישוב הדעת הכה נצרך לאיש יהודי. זה חוסך המון עגמת נפש גם כן. ב. רצוי גם לא להשתמש עם סלנגים המצויים במייל, ואמג'ים וכדו', המורידים את הנפש לתחתית.

4. להתרחק מאוד מאוד

לא נגענו בכל סוגיית הקשרים הלא טובים, שעלולים להתפתח בכל פורום חברתי דיגיטלי שמתנהל על ידי התכתבות. בכלל עלולים להגיע לקשרים עם אנשים בלתי רצויים, אבל במיוחד צריכים לזכור את דברי השולחן ערוך (אבן העזר סי' כ"א) "צריך האדם להתרחק מן הנשים מאוד מאוד"; על כל משתמש אימייל לדעת להיזהר מאוד בצורת ההתכתבות בין אנשים ונשים, שתהיה ביובש המקסימלי ביותר, ועל הנשים להקפיד על כך ביתר שאת. ודי בזה.

הכנסת ולקרוא שם. כל חיבור נוסף אל האימייל ממכר אותך אליו. כמה שאפשר לא להתחבר עם האימייל - עדיף.

3. הגבלת שימוש

גם כשהאימייל כבר מסונן ככל האפשר, ואין בו רשימות תפוצה, הוא עדיין נשאר מוצר ממכר מאוד, ובפרט כאשר נתקלת עם בליין פלוני שיודע להקליד מהר, ויש לו זמן מיותר ודמגוגיה מפותחת, אתה לא תסיים להתכתב איתו ולשרוף את זמנך על טקסטים רדודים בלתי נגמרים. מה גם שהחברים המתכתבים - לרוב משום שאין להם משהו אחר לעשות - נותנים אשלייה חברתית, המלווה באינסוף אמג'ים ולייקים, המשלימים את הרדידות שהאימייל עצמו עוד לא הצליח להביא.

מי שמוצא את עצמו רץ אל האימייל במוצאי שבת ובחול המועד, לפני הדלקת נר חנוכה ולאחר בדיקת חמץ - צריך לעשות ברקס מידי ולחשוב האם הדבר הזה לא בא על חשבון נשמתו, תורתו, תפילתו, משפחתו, ילדיו, והוא עצמו... אפשר לעשות הגבלת שימוש בשעות

למקום עבודה כלשהו, תוודאו שיש לכם סינון נטפרי קהילתי. שלא תתפלאו על בעיות קטנות או גדולות הצצות חדשות לבקרים באימייל שאינו מסונן כל צרכו.

מיותר לציין, שהאימייל בל יהיה מקומו בתוך הבית. גם אם היה הכרח גמור להכניס את המחשב בבית - האימייל המנקז לתוכו נחל ביוב בלתי אכזב, לא צריך ללכלך את חדר הילדים. לא היית נותן לילד שלך לראות כל מה שאתה רואה באימייל.

2. רשימות תפוצה

למרות כל הסינונים, בסוף, המסנן האמיתי של האימייל, הוא בעל האימייל עצמו. יושבים שני אברכים בחדר מחשבים, אחד ליד השני, אצל האחד האימייל הוא פח זבל ענק ומסריח, ואצל השני האימייל משמש לייעודו האמיתי - התכתבות ושליחת קבצים כפי הצורך. כל אחד צריך לשמור על האימייל שלו מכל משמר שהוא לא יהיה בור ביוב שהכל מתנקז אליו. איך? פשוט מאוד: תסיר את עצמך מכל רשימות התפוצה שאינן לצורך הפרנסה בלבד! הן תפוצות פרסום שמלבד מטרה אין בהן מאומה, הן תפוצות שטויות המצויות לרוב, שרק מרדדים את הנפש, ובפרט ובפרט, תפוצות חדשות וסרטונים וכגון אלו, אשר מכלות את הזמן והאדם בלי סוף. ואפילו מרשימות צדקה ותעמולת קודש על יהדות וקנאות, שלדאבוננו, מליאות בחומר חילוני שמגיע מרשתות חברתיות ל"ע, דברים שלעולם לא היה הקנאי מביא בבית הכנסת. הבה נזכור: המייל הוא רק לצורך פרנסה מה שמוכרח! כל ה'לשם שמים' יכול לבוא בביהכ"ס...

יש לציין שנדרשת זהירות תמידית ללא סוף, משום שכל יום מציעים לך רשימת תפוצה חדשה, ויש מהם שאתה מרגיש שהן ממש יכולות להועיל לך. אבל צריך להקדיש לכך שתי דקות של התבוננות: אמנם זה יועיל לי, אבל כמה זה יזיק לי... כמה זה ישרוף לי את הזמן וישחית לי את הנפש. וגם נשאל את עצמנו: אם רשימת התפוצה הזאת הייתה עיתון, האם הייתי עושה עליו מנוי... לפעמים גם אם זה משהו עלון קדוש וטהור, רצוי לחשוב פעמיים אם להצטרף לרשימת התפוצה או להעדיף למצוא את העלון בבית

דע את הפתרון

- ✉ רצוי לא להשתמש כלל, ולהתחבר למאות רבות שאין להם שום קשר לטכנולוגיה
- ✉ לא להכניס את האימייל הביתה
- ✉ יש לפתוח את האימייל רק על מחשב מסונן כראוי או בחדר מחשבים של 'חותם'
- ✉ לא להשתמש באופן מוגזם
- ✉ לא להתכתב ולהתווכח ויכוחי סרק שאינם נגמרים...
- ✉ למחוק ולבטל הצטרפות מכל רשימות התפוצה
- ✉ רצוי שתהיה גישה לאדם נוסף לאימייל
- ✉ רצוי להגביל שעות השימוש, ניתן לבקש מהועדה להגביל השימוש לשעות ביום / בשבוע / בחודש

דע את האויב

- ✉ האימייל הוא חלק מאינטרנט, וכשמדובר באינטרנט פרוץ רח"ל, הרי שגם בתוך האימייל יש פרצות
- ✉ גם האימייל בסיונים הרגילים, יש בו פרצות שונות. משום כך חייבים סינון קהילתי ('והתקדשתם קרן אור')
- ✉ האדם רץ כמה פעמים ביום לבדוק אם יש אימייל חדש (ואם אין, הוא מנסה לייצר לבד...)
- ✉ זה מגרה להתעדכן בחדשות ולראות תמונות מכל הקורה בעולם
- ✉ גם מכלה זמן בשליחת בדיחות והתכתבויות ללא סוף
- ✉ עלול להוריד את ההתרחקות בכתיבה לנשים ח"ו
- ✉ האימייל מוריד את השפה לשפת רחוב וסלנג וגויאישקייט
- ✉ האימייל מקבל חומרים ופרסומים בלתי רצויים
- ✉ המיילים קופצים בתפילה ובלימוד בראש

הפתרון האמיתי

"מה עושה עגלון חכם כשהעגלה שלו שוקעת בביצה?", שאל העגלון הזקן את נכדו. הנכד ניסה לנחש ניחושים שונים ולא עלתה בידו. עד שהשיב העגלון הזקן בעצמו מיניה וביה:
 "עגלון חכם דואג שלא להיכנס לשם..."
 הפתרון הטוב ביותר לבעיות האימייל, הוא פשוט לא להיכנס אליו, וזכתה קהילתנו שב"ה מאות מבני הקהילה נמנים על חבורת 'הנוטרים - בני חורין', שמתגזרים לגמרי מכל גישה לטכנולוגיה ולאימייל, ובעז"ה גם מסתדרים מצוין בכל מה שהם צריכים, עם השרותים החילופיים הקיימים.
 הם חוסכים את כל הסכנות מלכתחילה. מי חכם - ויצטרף עמהם

תשובה ל"ועד משמרת הבית" דק"ק 'תולדות אברהם יצחק' על המאמר הנפלא.

ידעתי, ניצלתי.